

Реферат на тему: "Андре Моруа. Життя і світогляд. Етапи творчості письменника. Літературні портрети"

Андре Моруа

РЕФЕРАТ

Андре Моруа. Життя і світогляд. Етапи творчості письменника. Літературні портрети

Французький письменник, справжнє ім'я Еміль Ерзог.

Народився біля Руана в родині промисловця. Закінчив Руанський ліцей імені Корнеля. Великий вплив на нього зробив викладач філософії Еміль Шарт'є, який здобув європейську популярність під ім'ям Ален. По закінченні ліцею майбутній письменник став одним з управляючих фабрики батька. Брав участь у першій світовій війні перекладачем у Британському експедиційному корпусі, що дало матеріал для першого роману — "Мовчання полковника Брембла" ("Les silences du colonel Bramble", 1918).

Англійська тема була продовжена в ряді художніх і публіцистичних творів. У 20-30-і рр. він створив трилогію з життя англійських романтиків: "Аріель, чи Життя Шеллі" ("Ariel ou la Vie de Shelley", 1923), "Життя Дізраелі" ("La Vie de Disraeli", 1927) і "Байрон" ("Byron", 1930), що пізніше була видана під загальною назвою "Романтична Англія", випустив кілька романів: "Бернар Кене" ("Bernard Quesnay", 1926), "Мінливості любові" ("Climats", 1928), "Сімейне коло" ("Le Cercle de famille", 1932) і ін.

Коли почалася друга світова війна, 54-літній письменник записався добровольцем у діючу армію. Після поразки Франції він опинився в США, де написав ряд історичних і публіцистичних матеріалів. Після повернення на батьківщину видає збірники новел, книгу "У пошуках Марселя Пруста" ("A la recherche de Marcel Proust", 1949), присвятив три книги французьким романтикам — "Лелія, чи Життя Жорж Санд" ("Lelia ou la Vie de George Sand", 1952), "Олімпію, чи Життя Віктора Гюго" ("Olympic ou la Vie de Victor Hugo", 1955), "Три Дюма" ("Les Trois Dumas", 1957). У рік 80-річчя Моруа написав останню біографічну працю "Прометей, чи Життя Бальзака" ("Promethee ou la Vie de Balzac", 1965).

Творчість Моруа воістину величезна — 200 книг, більш тисячі статей. Його перу належать романи і новели, критичні статті і філософські есе: літературні мемуари й історичні праці. Але насамперед Моруа — майстер біографічного жанру.

У творчій спадщині Моруа біографії займають особливе місце. Про їхній успіх говорять величезні тиражі, численні нагороди, яких визнаний гідним письменник. Критики і літературознавці, говорячи про біографічні книги Моруа оперують різними поняттями: художня біографія, біографічний роман, романізована і навіть белетризована біографія. Останнє визначення письменник рішуче відкидав, стверджуючи, що у своїх роботах він опирається тільки на факти; документ стає в нього

необхідною, органічною частиною книги.

У центрі біографії Моруа — творча особистість, людина дії, трудівник, бунтар. Песимістичному невір'ю в людину він протиставляє віру в індивідуума, якого створюють не тільки зовнішні обставини, але і він сам. Такими з'являються в нього Шеллі і Байрон, Дізраелі і Гюго, Санд і Дюма. Його біографії виникли на стику історичного дослідження, літературознавчого аналізу і психологічного роману.

На думку письменника, біографія в естетичному плані має визначені переваги перед романом: "Коли ми читаємо біографію відомої людини, ми заздалегідь знаємо головні перипетії і результат подій... Ми як би прогулюємося по знайомій місцевості, оживляючи свої спогади і доповнюючи їх. Спокій духу, з яким ми робимо цю прогулянку, позбавлена несподіванок, сприяє естетичні установці".

Моруа цікавить насамперед духовний розвиток особистості, історія виступає тут тільки як тло в тій мірі, у якій вона необхідна для розуміння цього розвитку. Йому цікаво простежити, як поступово формується характер у зіткненні з людьми і подіями.

У книзі Андре Моруа "Літературні портрети" сказано "більше того, чим глибше занурюється читач у світ, де панує найчистіше божевілля, тим скоріше підкоряється автору, тим краще сприймає пропоновані йому істини". У нашу епоху "розрив між ідеалами і вдачами" вірніше між стрімким соціальним і науково-технічним прогресом, з одного боку, і традиційним способом життя, повсякденною свідомістю — з іншої, досяг безпрецедентних масштабів. Інші протягом життя одного покоління проходять більше подій і змін у всіх сферах суспільної діяльності, чим колись за довгі сторіччя. Сьогодення настільки швидко іде в минуле, а майбутнє стає сьогоденням, що потреба у подібних творах є велінням часу.

Отже, йому належать новели, критичний-критичну-критичне-критична-літературно-критичні есе, книги по історії, спогади. Автор психологічних романів "Бернар Кене" (1926, рос. пров. 1926), "Мінливості любові" (1928, рос. пров. 1930, 1966), "Сімейне коло" (1932, рос. пер. 1966) і ін.

Всесвітню популярність він завоював біографічними творами "Аріель, чи Життя Шеллі" (1923, рос. пров. 1925), "Життя Дизраелі" (1927, рос. пров. 1934), "Байрон" (1930, рос. пер. 1936), "Тургенєв" (1931), "Лелія, чи Життя Жорж Санд" (1952, рос. пров. 1967), "Олімпіо, чи Життя Віктора Гюго" (1954, рос. пров. 1971), "Три Дюма" (1957, рос. пер. 1962), "Життя Олександра Флемінга" (1959, рос. пров. 1961), "Прометей, чи Життя Бальзака" (1965, рос. пров. 1967).

На основі точної документації Моруа малює живі образи великих людей. Звичайно він зосереджував увагу на психології, внутрішньому світі, а також обставинах особистого життя своїх героїв. Пізні книги Моруа свідчать про зростаючий інтерес до суспільних питань, соціальному змісту епохи, національним літературним традиціям (біографії Санд, Гюго, Бальзака).

Як художник Моруа спирався на досвід французької і світової літератури, любив російських класиків (роботи про І.С. Тургенєва, Л.Н. Толстому, А.П. Чехова). Реалістична творчість Моруа, сповнена віри в людську особистість, протистоїть

модерністським плинам у французькій літературі.

Його творча еволюція показує, що сам він згодом побачив обмеженість одного лише біографічного підходу й у своїх портретах намагався зв'язувати життя письменника з тими суспільними обставинами, у яких вона складалася і проходила.

У деяких з літературних портретів Моруа прагнув доповнити свій підхід принципами культурно-історичної школи, врахувати класичну тріаду І.Тена: нація, середовище, момент.

Багато літературних портретів будуються на збагненні тонкої границі, що відокремлює життя від її творчого перетворення, на протиріччі людини і художника.

Список використаної літератури

1. Моруа А. Літературні портрети.— М.: Прогрес, 1980. С. 455.
2. Моруа А. Три Дюма. Літературні портрети. — М., 1990.